

זכות-אבות בנת-יבות

ברוך אברהבצירא
-אם אני אענה, היא תענה!"

ששני גברתנים מסלקים את ציון, הצ' לם, יוצא הרב ברוך, כשהוא מסתיר את פניו ונכנס לקבר אביו.

אני שואלת תמורת מאה שקל כ" סויראש מזקנה העומרת בפתח הקבר. אחריכך התברר לי, שעל כל צעד ושי על עליי לשלם — תמורת בקבוק ריק, תמורת כיסוי-ראש. תמורת תמונתו של הרב ברוך התבקשתי לשלם לא פחות מחמשת אלפים שקל.

אני נכנסת לשטח הקבר, לוגאסי מזהה אותי. מבלי להתחשב בקדושת המקום הוא צועק עליי להסתלק. אני מכבדת את המקום, ומסתלקת כדי שלא לעורר מהומות.

כשלב זה היינו לבטח מסיימים את ניסיונו בנתיבות, אלא שבדרך החוצה עוד נכונות לנו הפתעות. אחר מאנשיו של הרב ברוך מזהה אותי, ניגש אליי, ואומר שהוא רוצה לדבר איתי. הוא מגלה את אוזניי כי הוא איש-סודו של הרב ומקורב אליו ביותר — אפילו יותר מלוגאסי ויותר מראש-המועצה. "יש לי לספר לך כמה דברים חשובים", הוא אומר, ובגלוי לעיני כל, הוא נכנס למכונית שלנו.

סיפר המקורב לקדוש:
את יודעת, מה שמירה לב פירסמה על ברוך לא היה כל האמת. אמרתי לברוך: למה שלא תפרסם את האמת? אז הוא ענה לי: "אם אני אענה לה, היא תענה בעוד כתבה ולא יהיה לזה סוף". את חושבת שהכתבה עם המיכתבים פגעה בברוך? לא פגעה ולא כלום.

הצלם, "הגיע לו עד הנה מנשיים" יצחק אבו לא צוחק. אותו זה לא מצחיק כשמלגלגים על הרב ברוך. כעת הוא מזדרז, יוצא מהמבנה הגדול, הוא נוסע לבית-העלמין. את רוצה, הוא אומר לי, "בואי לבית-העלמין, אולי הרב יסי" עור מתגוררת בבית ויוואן, רעייתו הנבגרת של ברוך אברהבצירא, ושלושה מתוך שיבעת ילדיה. לעיתים באה לכאן גם אשתו הראשונה של הבאבא סאלי, אמו של ברוך. הבית אינו שוקט לרגע. במטבח עוזרות כמה מתושבות נתיבות, בכניסה המיוערת לקהל מת-רוצצים כל הזמן עבדנים בעל-ידי פות, הנראים יותר שומר-ראש מאשר תלמידים בקדוש.

הבאבא סאלי

אמר לבנו, ברוך:

"אצלי באו סו

איש ליום, אצלך

יבואו סו איש!"

כיס לענות לך על השאלות אם תעבירי אותן בכתב."

אני ממרתת אחרי ראש-המועצה, והנה הרב ברוך יוצא מהמיטבה, נכנס למכוניתו של ראש-המועצה. הקדוש החדש לבוש בגלימה אפורה, בעלת כוכב, המכסה את ראשו. הוא נועל וזקנו האפור מרשים במיוחד. הוא נועל ועל-יבית לבנות מסורתיות.

בבית-העלמין מתעקש הרב ברוך

המנוח ומתנגדיו של בנו, הרב ברוך אברהבצירא. היא גרה עם בתה, חתנה ונכדיה, המתגוררים בקומה השנייה. החיתולים והתחתונים, התלויים בחלקו האחורי של הבית, מעידים כי גם קדר שים הם, בסופו של דבר, רק בני-אדם. עוד מתגוררת בבית ויוואן, רעייתו הנבגרת של ברוך אברהבצירא, ושלושה מתוך שיבעת ילדיה. לעיתים באה לכאן גם אשתו הראשונה של הבאבא סאלי, אמו של ברוך. הבית אינו שוקט לרגע. במטבח עוזרות כמה מתושבות נתיבות, בכניסה המיוערת לקהל מת-רוצצים כל הזמן עבדנים בעל-ידי פות, הנראים יותר שומר-ראש מאשר תלמידים בקדוש.

לפני הבית חלכאים ונרכאים. כל רגע ניגש מישהו אחר לבקש נדבה. איש צעיר, חבוש כיפה, עינו חכולה, מבקש אוכל. זקן בא בימים, גבו כסוף, מבקש כסף. בכיר שלפני הבית יושב זקן ומוכר בקבוקי פלסטיק ריקים של קולה. באלו ממלאים המאמינים את המים מהבירוייה, ואחרי שהרב ברוך מנכר עליהם, הם זוכים בכריאות, בילדים ובנצחון במישחק הכרוגל בשבת.

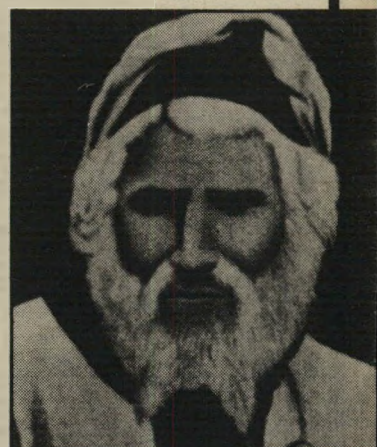
שאלות - רק בכתב

ה תור אצל הרב ברוך מתפתל.
קח את הבקבוקים וגובה את התרומה.

ב דרך לנתיבות אומר לי ציון, הצלם: "אנחנו בדרך לישראל השנייה" בסוף היום, כשאנחנו בדרך חזרה לתלאיבי, אני אומרת לו: "יש לך טעות, ציון, אנחנו ישראל השנייה, הם ישראל הראשונה!"

העיירה נתיבות היא מקום שכוח אל, שמתהווה בה היסטוריה בימים אלה ממש: בבית-העלמין, לא הרחק מהבית הגדול שבו שוכן כבוד הקדוש החדש ברוך אברהבצירא, מעל קיבו של אביו, הבאבא סאלי, מנהיגם הרוחני של יוצי אי צפון-אפריקה בארץ, נבנתה כיפה. היא מוכירה את הכיפה שמעל לקיבו של רבי מאיר בעל-הנס כהר מירון ואת הכיפה שמעל לקיברה של רחל אימנו בפאתי בית-לחם.

יש להגיד, כי לא כמיקרה תוכננו כך המיבנה והכיפה. מישהו הבין, כי המקום עומד להפוך לזרות למקום קדוש, שאליו יעלו מאות אלפים לרגל מרי שנה, בין סרקיו יתחבו פתקים ולפיתחו ישתטחו עקרונות וחולים חשוד

יעקב אברהבצירא
ראש השושלת קבור במצרים

ישראל אברהבצירא
93 יום ו-93 שנים

מאיר אברהבצירא
האב באשדוד. הבן בבאר-שבע

"בא כדור גלן הרוצה לתקוע גול, בא בעל באסטה שרוצה לבטל רפורטים!"

כימראפ. מי היה מאמין שדבר שכזה יכול להתרחש בשלהי המאה העשרים. והנה, זה קם ומתרחש.

תחילתו של הביקור בנתיבות, בני סיעה ברחוב הראשי של העיירה השר ממה, הבתים המטים ליפול, החצרות העוזבות, הכתים הצבועים ירוק וכחול, לגרש את עין הרע. כאשר שואלים ברחוב הראשי גבר קשיש, היכן ביתו של הבאבא סאלי, הוא לא מבין אותנו. מאוחר יותר גילינו, כי רבים מהאנשים שאליהם פנינו אינם שולטים בשפה העברית. שפתם היא ערבית-מארוקי אית.

בשכונת אברהבצירא אנחנו מגיעים אל הבית הגדול והמרשים, שבמרכזו בית-כנסת ובאגפיו הכניסה לקהל והי כניסה לשטח-המגורים. בבית הזה מת-גורת כיום חמולה גדולה, שאינה חיה בשלום עם עצמה. גרה שם סימי האלמנה — "עקרת הבית", כפי שהיא מכונה בפי חסידיו של הבאבא סאלי

מוכר תמונות הקדושים
לשלם על כל צעד ושעל

המאמינים אמרו לו: "רק תגיד מילה, ונלך נפגע בה" אבל הרב ברוך התנגד. בשום פנים ואופן לא על כל כתבה שלילית שכתבו עליי, באו יותר אני שים. או מה איכפת לכם מהכתבה?" אמר הרב ברוך והשתיק אותם. אחריכך הוא אומר, שכל הניסים שהוא עושה זה לא בזכותו, זה בזכות אבא שלו. "אני זה שום דבר. אני רק בזכות אבא שלי,

להישאר במכונית. על דלת המכונית, כשהוא מסתיר את הרב, נשען גברתן בעל זקן שחור וכיפה שחורה. אחריכך מתברר כי זהו יצחק לוגאסי, יד ימינו של הרב. הוא אוסר לצלם.

אני עומרת מהצד, מתבוננת מבדל לחלון-המכונית ביורשו של הבאבא סאלי, המסנן מבדל לשיניו הקפוצות לעבר לוגאסי: "סלק אותם מפה" אחרי

כמה לתרום? אנחנו שואלים. כמה ש' תרצו. אלפיים שקל ומעלה זו תרומה מקובלת. אנחנו מבקשים ראיין אצל הקדוש. ראש המועצה המקומית, יצחק אבו, איש הליכוד, צוחק לי בפנים: שהוא יקבל אותך, הרב ברוך? איך את מעלה על דעתך? כבודו לא רואה נשים!"

"בטח לא רואה נשים", אומר ציון,